

ת"ד 8837/10/19 - מדינת ישראל נגד הילה לוי

בית משפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 8837-10-19 מדינת ישראל נ' לוי

בפני	כבוד השופט טל פרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	הילה לוי
נאשמת	
<u>החלטה</u>	

מונחת בפניי בקשת הנאשמת, אשר הוגשה בתום פרשת התביעה, ולפיה אין עליה להשיב לאשמה וכי יש להורות על זיכוייה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "הסד"פ").

מבוא

- נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של סטיה מנתיב ללא מתן אות - עבירה לפי תקנה 58(א)(1) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, והתנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.
- נטען עלי כתב האישום, כי ביום 29.01.2019 בשעה 11:30 לערך, נהגה הנאשמת באופנוע דיילים מ.ר. 9470384 בכביש מס' 40, מכיוון צפון לדרום, והגיעה לצומת לוד מרכז כשהיא בנתיב הימני מתוך 2 נתיבים בכיוון נסיעתה (להלן "הצומת").
- באותה צומת, ובכיוון נסיעת הנאשמת, עצר השוטף יוסף שרעבי רכב משטרה תוצרת טויוטה מ.ר. 9121381 הנהוג על ידו, זאת מאחר וברמזור בכיוון נסיעתם דלק אור אדום.
- הנאשמת נהגה ברשלנות בכך שסטתה שמאלה מנתיב נסיעתה והתנגשה ברכב המעורב בדופן הקדמי הימני שלו (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נחבלה הנאשמת וניזוקו כלי הרכב.
- בתשובתה לכתב האישום כפרה הנאשמת באחריות לתאונה ובגרירת התאונה.
- מטעם התביעה העידו בפניי 5 עדי תביעה. ע"ת 4 - השוטף דניאל זילברמן (להלן: "השוטר זילברמן") אשר ערך דוח פעולה (ת/1), ע"ת 2 - אליעזר סייג (להלן: "הבוחן סייג"), באמצעותו הוגשו: תצ"א (ת/2); לוח תצלומים (ת/3); זכ"ד (ת/4); זכ"ד (ת/5); זכ"ד (ת/6); זכ"ד (ת/7); זכ"ד (ת/8); תרשים (ת/9); הודעת נאשמת (ת/10); הודעת ע"ת 5 יעקב כהן (ת/11); הודעת ע"ת 3 שרעבי יוסף (ת/12); 8 מקורי- (ת/13) . ע"ת 1- הבוחן רועי מירובסקי (להלן: "הבוחן מירובסקי"), באמצעותו הוגשו: מזכר (ת/14); דוח התאמת

נזקים (15/ת); חוות דעת (16/ת). ע"ת/3 - השוטר יוסי שרעבי (להלן: "השוטר שרעבי") באמצעותו הוגש דוח פעולה (17/ת) וע"ת/5- מר יעקב אבוחצירה כהן (להלן: "עד הראייה").

7. בתום פרשת התביעה, טען הסניגור טענת "אין להשיב לאשמה" מכוח סעיף 158 לחסד"פ. לטענת הסניגור, יש להורות על זיכיה של הנאשמת הואיל ואין בראיות התביעה "ראיות לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לה בכתב האישום.

8. לטענת ההגנה כשלה המאשימה מלהוכיח כי האחריות לתאונה רובצת לפתחה של הנאשמת. הסניגור המלומד סבור כי אין בראיות המאשימה ולו בדל ראייה היכולה לבסס אשמתה של הנאשמת הסניגור הפנה את בית המשפט לעדויות עדי התביעה ולסתירות בגרסאות העדים. "בקליפת אגוז" אציין כי הסניגור מפנה חיציו לאמרתו של הבוחן ולפיה במקרה של גרסה מול גרסה יש מקום לסגירת התיק. במקרה דנן אין עדות נייטרלית של עד ראייה ומכאן שלא ניתן להעדיף מי מהגרסאות של המעורבים.

9. התביעה מתנגדת לבקשה. התביעה טוענת כי די בראיות שהוצגו עד כה כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה. די בהתאמת הנזקים שנעשתה על ידי עדי התביעה ובעדותו של נהג הניידת על מנת לקבוע כי ישנן די והותר ראיות לכאורה. התביעה סבורה כי עדותו של עד הראייה מוכיחה כי הנאשמת אחראית לקרות התאונה ולפיכך צולחת היא את משוכת "האין להשיב לאשמה".

דיון והכרעה

אין להשיב לאשמה

10. סעיף 158 לחסד"פ קובע, כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

11. בע"פ 28/49 זרקא נ' היועמ"ש, פ"ד ד' 504, עמד בית המשפט העליון על משמעות הביטוי "הוכחה לכאורה" וקבע כי:

"המושג 'הוכחה לכאורה' - נוכל להבהירו עתה ביתר קלות פירוש, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 ["חובת ההוכחה"] המוטלת עליה ואשר תספיק - אם בסוף הדיון ייתן בית המשפט אמון בה וייחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה". (שם, עמ' 526)

12. בשלב בו מצוי כעת הדיון, הרי שעל מנת שבית המשפט יקבל את טענת הנאשמת, עליה להראות כי אין בראיות התביעה שהוצגו בסיס להרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

הלכה ידועה היא, כי די למעשה, בקיומה של ראייה לכאורית, ולו דלה, כדי לחייב את הנאשמת להשיב לאשמה.

יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, לב (1) (170):

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה לפיה אין להשיב לאשמה, אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמסקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם"

בספרו **"על סדר הדין בפליילים"**, חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג-2003, עמד כבוד השופט קדמי על המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה בהאי לישנא:

"המשמעות המעשית של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה היא : כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"; ועל-כן אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן, שאין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו."

האם עלה בידי המאשימה להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשמת ?

13. בשלב זה, סבורני כי לא עלה בידי התביעה להוכיח, ולו לכאורה, את האשמה המיוחסת לנאשמת, והכל כפי שיפורט להלן.
14. מהעובדות אשר אינן שנויות במחלוקת בין הצדדים, למד בית המשפט, כי ביום ובשעה המוזכרים בכתב האישום התרחשה תאונת דרכים בה נחבלה הנאשמת וניזוקו כלי הרכב. שאר העובדות, ובהתאם שאלת האחריות נותרו במחלוקת.
15. במקרה דנן, ומבלי לחשוך בכשרים, העובדה כי בתאונה מעורב רכב משטרתי והתאונה ארעה בתחום מרחב שפלה ונחקרה על ידי בוחני התנועה של מרחב שפלה גורמת לתחושת אי נוחות. בהחלט ייתכן כי היה מקום שהתאונה תיחקר על ידי יחידת בוחנים ממחוז אחר, ולו למראית פני הצדק.
16. לגופו של ענין, עיינתי, ושבתי ועיינתי בראיות התביעה ובפרוטוקולים ולא מצאתי לומר כי התביעה ביססה אשמתה של הנאשמת. כזכור, עסקינן בתיק המייחס לנאשמת עבירה של סטייה מנתיב. במאמר מוסגר, "ובסטייה" חדה מהנושא, אציין כי לא מצאתי בהוראות החיקוק עבירה של סטייה מנתיב. התביעה ייחסה לנאשמת עבירה, בין היתר, לפי תקנה 58(א)(1) לתקנות התעבורה הקובעת בהאי לישנא :

"58. (א) נוהג רכב העושה אחד מאלה :

(1) מתכוון לנוע או להפנות את רכבו;

(2) ;

(3) ;

יתן אות בזמן וממרחק מספיקים כדי להזהיר עוברי דרך אחרים ובצורה המבטיחה כי האות יראה לעיניהם, זולת אם סיבה סבירה מנעה אותו מלתת אות כאמור".

17. כלומר, מהאמור לעיל עולה כי התביעה לא ייחסה לנאשמת עבירה של סטייה מנתיב כקבוע בתקנה 40(א) לתקנות התעבורה הקובעת כי: **"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון"**. מאחר ובפרק העובדות מתוארת סטייה מנתיב, ומאחר והנאשמת מיוצגת מראשית ההליך, ומאחר וראוי היה כי ההגנה תטען טענה מקדמית בהקשר זה לא אייחס משקל בהחלטתי לעניין זה.
18. במקרה דנן, לאור מעורבות פעילה של השוטרים עדי התביעה, אשר הינם עדים מעורבים מצאתי מקום לבחון בדקדקנות התנהלותם בזירה ועדותם בפרט. השוטר דניאל זילברמן, ע"ת 4, מאשר כי הוא משרת עם השוטר שרעבי, המעורב בתאונה. השוטר זילברמן העיד כי האירוע אינו זכור לו. השוטר זילברמן ערך דוח פעולה ואף צילם מספר תמונות. השוטר זילברמן מציין בת/1 כי למקום הגיעו מפקד היחידה משה בללי וקצין היחידה. במאמר מוסגר יצוין כי אין מדובר בעדי תביעה והשניים לא ערכו דוחות פעולה. זאת ועוד, **השוטר זילברמן מציין בת/1 כי דיווח לבוחן עידן שאול על האירוע וזה האחרון מסר כי הוא יגיע לזירת התאונה** אך גם הוא כמו יתר השוטרים המוזכרים, אינו מופיע כעד ברשימת עדי התביעה. השוטר זילברמן צילם את הזירה ומהתמונות למד בית המשפט כי הניידת הוזזה ממקום התאונה. לעניין זה אתייחס בהמשך.
19. ע"ת/2, הבוחן סייג, צין כי מדובר בתיק הצמדה. יובהר כי המונח תיק "הצמדה" מתייחס לתיק אשר לא נבחן על ידי בוחן תנועה בזירת התאונה, ובמילים אחרות לא יצא בוחן לאירוע. עניין זה עומד בסתירה לת/1 ולאמרתו של השוטר זילברמן לפיה הבוחן עידן שאול עתיד להגיע לזירה.
20. בעדותו הראשית מחדד הבוחן סייג את המחלוקת ואת הסתירה בגרסאות הצדדים. לדבריו, בעוד שהשוטר שרעבי מציין כי עמד בצומת סטטי, טוענת הנאשמת כי הרכב המשטרתי שהיה במקביל אליה סטה ימינה לכיוונה ופגע בה. לדברי הבוחן סייג, לתאונה היה עד ראיה **"שנחקר על ידי בטלפון"** (פר' עמ' 4 ש' 5), עד אשר לא ראה את התאונה אך היה בסמוך למקום והגיע לזירה **"מספר שניות אחרי"** (פר' עמ' 4 ש' 6). לדברי הבוחן סייג, לאחר שביצע התאמת נזקים, בחן את חומר הראיות ואת עדותו של עד הראיה **"המשמעותי"** המליץ הוא להעמיד לדין את הנאשמת.
21. בעדותו הראשית הודה הבוחן סייג כי מדובר בתאונת דרכים **"צד לצד"**. עוד הודה כי **"ישנם הבדלים מהותיים בגרסאות"**. בחקירתו הנגדית ציין הבוחן סייג כי היה עליו לצאת לזירת התאונה אך הוא לא עשה כן. לדבריו אין חשיבות במקרה זה לצאת לזירת התאונה שכן **"יותר קריטי התאמת נזקים, עדי ראיה וביסוס התאמת הנזקים על מה שאמרו בחקירות שלהם"**. (פר' עמ' 7 ש' 7-8). בהקשר זה עומת הבוחן סייג עם הטענה כי בתיק החקירה פרטיו של עד נוסף, מודיע בשם נהיסים, אשר פרטיו, לרבות מספר הטלפון הנייד שלו, מצוינים בת/17. הבוחן סייג הודה כי שגה שעה שלא ניסה ליצור קשר עם המודיע כאמור.
22. בחקירתו הנגדית, הקשה הסנגור והטיח בבוחן סייג כי במזכר שערך ובו תיעד שיחה עם ע"ת/5, הלא הוא עד הראייה, כתב הוא כי עד הראייה הבחין באופנוע שמגיע מצד ימין ופוגע בניידת בעוד שת/11- עדותו של

עד הראייה במשטרה מציין העד מפורשות כי לא ראה את התרחשות התאונה. הבוחן סייג השיב כי לדידו, אין סתירה בין השניים.

23. עיון בת/ 4 מעלה תמיהה נוספת שכן הבוחן סייג מציין מפורשות, בסעיף 10, הנפתח במילה "מסקנה" כי על סמך "חומר הראיות שכולל עדויות המעורבים, התאמת נזקים וצילום התרחשות התאונה, עדות עד ראייה יעקב כהן.....אני קובע כי האופנוע היה בסטייה..." (הדגשה שלי -ט.פ. שופט) ואולם אין בתיק התביעה צילום התרחשות התאונה. לשאלת בית המשפט בהקשר זה השיב הבוחן סייג כי מדובר בטעות סופר. (פר' עמ' 11 ש' 29).

24. הסנגור הציג לבוחן סייג סרטון ממקום סמוך בו נראית הצומת, אך לא זירת התאונה. יחד עם זאת הסרטון הוא ממועד התאונה שכן ניתן להבחין בניידת עולה על אי התנועה. עוד ניתן להבחין באדם היוצא מרכבו ומסתכל לכיוון מקום התאונה. זאת ועוד, ניתן גם להבחין בקו העצירה ובעובדה כי אין רכבים העומדים בסמוך לקו העצירה. כאשר נשאל הבוחן סייג האם היה צריך להימצא רכב סמוך לקו העצירה, זאת בהנחה והשטרים מציינים כי הניידת הייתה שלישית או רביעית בנתיב הימני וכך השיב:

"ת. נכון

ש. תסכים איתי שמהו לא מסתדר עם העדות שלו (של השוטר- הוספה שלי - ט.פ.)

ת. זה מה שמסר לי השוטר.

ש. השוטר אמר שהוא עמד סטטי באור אדום וזה לא מסתדר עם הגרסה

ת. נכון. זה לא מסתדר עם הגרסה. (פר' עמ' 10 ש' 26-30)

כלומר, כבר בשלב זה, מודה הבוחן סייג כי גרסת עדי התביעה השוטרים אינה מתיישבת עם המציאות בזירה.

25. הבוחן סייג אישר כי מדובר בתאונה שלא נגרמה כתוצאה מסטייה חדה ובמילותיו: **"זה אפיון של תאונה צד בצד. טיפה זווית"** (פר' עמ' 12 ש' 6). בהמשך נשאל הבוחן סייג לגבי עדות השוטר שרעבי ובעיקר כוונת הדברים באשר לאמרתו של השוטר שרעבי כי הוא מסיק שהנאשמת נסעה באלכסון כעולה מת/12 ולכך השיב הבוחן סייג כי: **"יכול להיות שיש פה פגם ניסוח"** (פר' עמ' 12 ש' 32- עמ' 13 ש' 1).

26. ע"ת/ 1- הבוחן מירובסקי, ערך התאמת נזקים בין כלי הרכב. העד העיד, בהגינותו שאחד הרכבים סטה אך לא ניתן לקבוע מי מהם. עוד השיב שכאשר יש גרסה מול גרסה: **"זו בעיה"** ובהמשך:

"ש. אם הדבר היחיד שהוא גרסה מול גרסה וכל השאר לא קיים מה היית ממליץ

ת. אם גרסה מול גרסה, אין לי מה לעשות, ממליץ לסגור התיק.

ש. חוזר שוב לתמונה הראשונה, יכול להיות מצב שהאופנוע היה במצב ישר והרכב הפרטי בסטייה נכון

ת. יכול להיות כן. יכול להיות מצב שהרכב בזווית ויכול להיות שהאופנוע בזווית."

כלומר, הבוחן מירובסקי קובע נחרצות כי גם הנאשמת וגם הניידת יכולים היו לסטות, כך על פי התאמת הנזקים, **ולא ניתן לקבוע מי סטה לכיוון מי.**

27. ע"ת/3- השוטר שרעבי, נהג הניידת המעורב בתאונה, לא זכר כמה רכבים היו לפניו. השוטר שרעבי לא זכר את מקום התאונה ולא זכר מה קרה באותו היום. השוטר שרעבי אישר כי במקום היה עד ראיה בשם יעקב כהן. עוד ציין כי הבחין בו **"שהוא מצלם את המקום, שאלתי מי הוא ואמרתי לו לא לצלם, שאלתי אם ראה את התאונה....."** (פר' עמ' 17 ש' 30-31).

28. העד המשיך וציין כי עד הראיה יעקב כהן ראה את התאונה. עוד ציין בהקשר זה כי **"ראיתי אדם שמצלם, זימנתי אמבולנס למקום, זה רץ ברשתות חברתיות אמרתי שלא לצלם, לא יודע אם צילם, אתה יכול לשאול אותו"**. (פר' עמ' 18 ש' 10-11).

29. במענה לשאלת בית המשפט השיב השוטר שרעבי כי **"הבוחנים אמרו שלא באים. אמרו להזיז את הרכב"** (פר' עמ' 19 ש' 10). בהמשך חזר בו וטען כי יתכן ונאמר לשוטר זילברמן להזיז את הרכב ובמילותיו: **"מישהו בטוח היה מול הבוחנים..."** (פר' עמ' 19 ש' 13). כאשר עימת אותו הסנגור עם האמור בת/1, דוח הפעולה של השוטר זילברמן, בו נרשם מפורשות כי בוחן בשם עידן שאול עתיד להגיע למקום, חזר בו מאמרתו וטען כי הוא **"לא זוכר מה היה באותו הרגע"**. (פר' עמ' 19 ש' 26).

30. כאשר נשאל ידי הסנגור האם אמר בזירה, בשיחת טלפון, כי **"איזו פאדיחה אם התאונה מצולמת"**, השיב כי אינו זוכר דבר כזה. בהמשך נשאל מדוע הזיז את הניידת ממקום התאונה אחרי כדקה ומחצה והשיב כי הדבר לא נעשה במכוון. בהמשך נשאל האם הבחין בנאשמת עולה על אי התנועה והשיב כי אינו זוכר. (פר' עמ' 20-21). כלומר, השוטר שרעבי הזיז רכבו ממקום התאונה, בסמוך לתאונה, ללא שניתן הסבר מניח את הדעת למעשהו. לא זו אף זו, השוטר שרעבי איבד את זכרונו בכל הנקודות השנויות במחלוקת והלכה למעשה אין לו גרסה לתאונה.

31. סיכום ביניים. התאמת הנזקים מלמדת כי אחד מהרכבים סטה אך לא ידוע מי. עדותם של השוטר זילברמן והשוטר שרעבי אינה מסירה את העננה מעל הגורם לתאונה. ההיפך הוא הנכון, עדותם חסרה ומחוררת יותר מאשר גבינת אמנטל שוייצרית, וגם זאת בלשון המעטה. עתה נותר המפתח בידי עד הראיה, מר יעקב כהן אותו הגדיר הבוחן סייג כ**"עד ראייה משמעותי"** שהיה סמוך למקום התאונה כעבור מספר שניות. (פר' עמ' 4 ש' 6-12).

32. בעדותו הראשית מסר העד כך: **"לא ראיתי את התאונה עצמה בעיניים, זה היה יחסית רחוק, לא שני מטרים"** ובהמשך הוסיף: **"מעבר לזה לא ראיתי מי אשם"** (פר' עמ' 24). בחקירתו הנגדית השיב העד כי לא ראה את התאונה והיה מרוחק **"בערך 200 מטרים"** ממקום התאונה (פר' עמ' 25 ש' 4). לדבריו ציין זאת גם בזירה.

33. בהמשך חוזר העד ומציין כי לא הבחין בתאונה אך הגיע למקום לאחר כחצי דקה ומצא את הניידת בנתיב הימני ואת אופנוע זרוק על אי התנועה. לדבריו לא הבחין ברכבים נוספים. לשאלת בית המשפט השיב העד כי **"את המקרה בעיניים לא אשקר... לא ראיתי, זה הכל השערות, הסברתי זאת גם**

לשוטרים". (פר' עמ' 25 ש' 24-31).

34. למען סבר את האוזן, ומבלי להיכנס לשאלת מהימנות העדים אציין כי בת/6, מזכר המתעד, לכאורה, שיחה בין הבוחן סייג לע"ת/5 נכתבו דברים שונים בתכלית, וכך נכתב: "לדבריו הבוחן באופן שמיניע מצד ימין ופגע בניידת לדבריו בטוח שהניידת עמדה סטטית ולא הייתה בנסיעה".

35. במצב הדברים הנתון, אף אם אתן אמון מלא בגרסת עדי התביעה הרי שלא הוכח בפני בית המשפט כיצד התרחשה התאונה. מעיון בחומר הראיות ובעדויות עדי התביעה, לא שוכנעתי כי הנאשמת היא הגורם לתאונה.

36. בנסיבות אלה נדמה כי גרסת התביעה באשר לאחריות לגרימת התאונה אינה נתמכת בראיות ולו לכאורה. בוחן התנועה ביכר גרסתם של השוטרים המעורבים מבלי לבססה על ממצאים מזירת התאונה. אין חולק כי הרכבים הוזזו טרם הגעת הבוחן לזירה ואף אין יודע מי התיר להזיז את הרכבים טרם הגעת הבוחן. בוחן תאונות דרכים שהיה עתיד להגיע לזירה, כך על פי ת/1, לא הגיע אליה עד לכתיבת שורות אלה ומכאן שאין בנמצא דוח בוחן. שוטרים נוספים שנכחו בזירה לא ערכו דוחות פעולה ולא נרשמו ברשימת עדי התביעה. הזירה לא תועדה כנדרש אלא רק לאחר הזזת הניידת ממקום התאונה.

37. עד הראייה המשמעותי, עליו מבוסס התיק, לא ראה את התאונה, אינו יודע מי מהצדדים סטה ואינו תורם מאומה להבנת מנגנון התאונה.

38. בנוסף לאמור לעיל, התאמת הנזקים מלמדת כי אחד מהצדדים סטה ומכאן שלא ניתן לקבוע אשמת מי מהם.

39. לסיכום

לנוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל שכן אשמת הנאשמת לא הוכחה ולו לכאורה.

יודגש כי קביעתי אינה מבוססת על מהימנות ראיות התביעה או משקלן, אלא על מסקנה אחת, יחידה וברורה, לפיה גם אם אתן אמון מלא בראיות התביעה לא יהא בהן די כדי להרשיע את הנאשמת.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד תוך 45 ימים.

הצדדים.